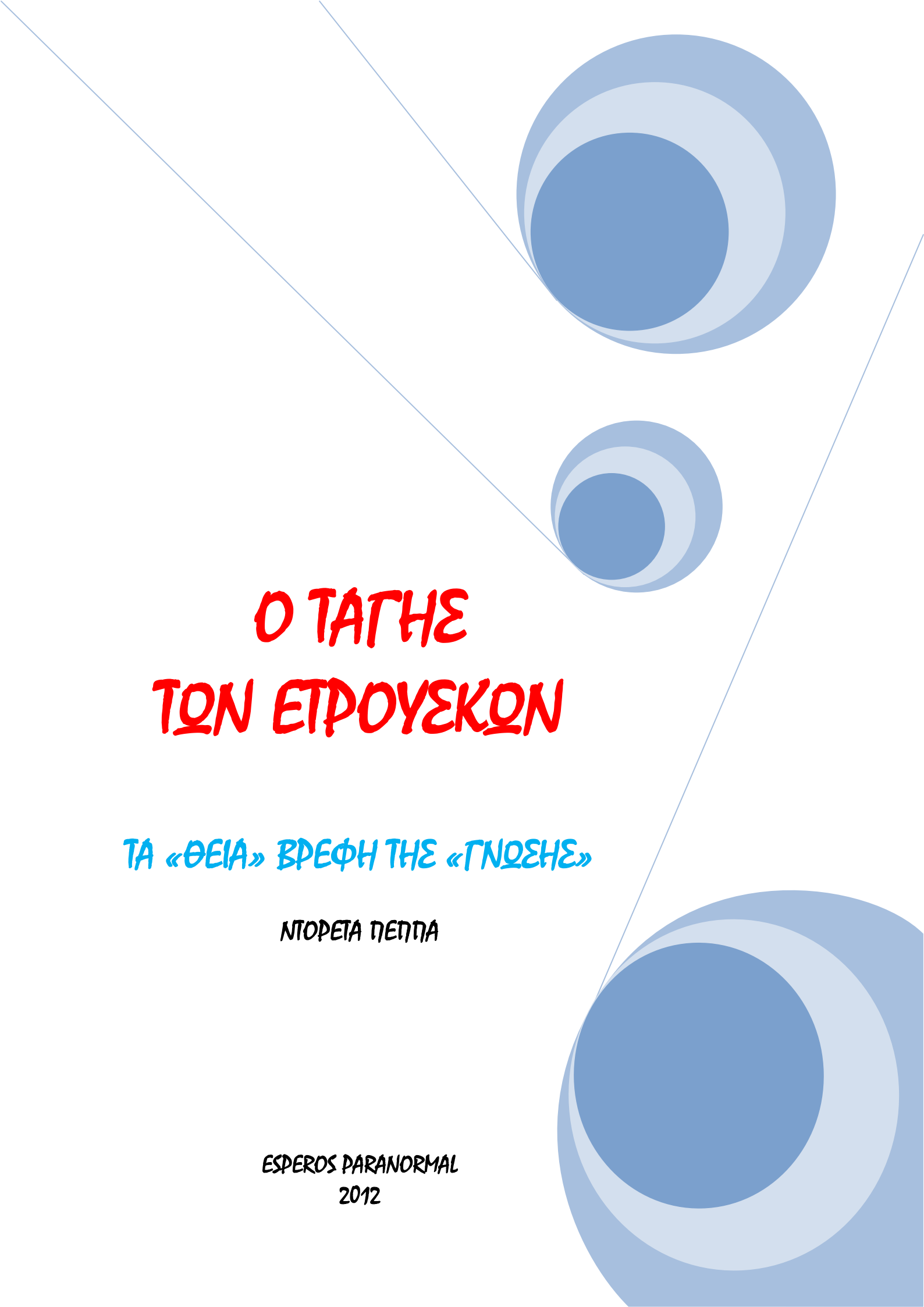

An abstract graphic design featuring three concentric blue circles of varying sizes. Two circles are positioned in the upper right quadrant, and a larger one is in the bottom right corner. Thin blue lines intersect the circles and extend across the white background.

Ο ΤΑΓΗΣ ΤΩΝ ΕΤΡΟΥΣΚΩΝ

ΤΑ «ΘΕΙΑ» ΒΡΕΦΗ ΤΗΣ «ΓΝΩΣΗΣ»

ΝΤΟΡΕΤΑ ΠΕΠΠΑ

ESPEROS PARANORMAL
2012

Ευχαριστούμε
την συγγραφέα Ντορέτα Πέππα
για την ευγενική παραχώρηση
του κειμένου.

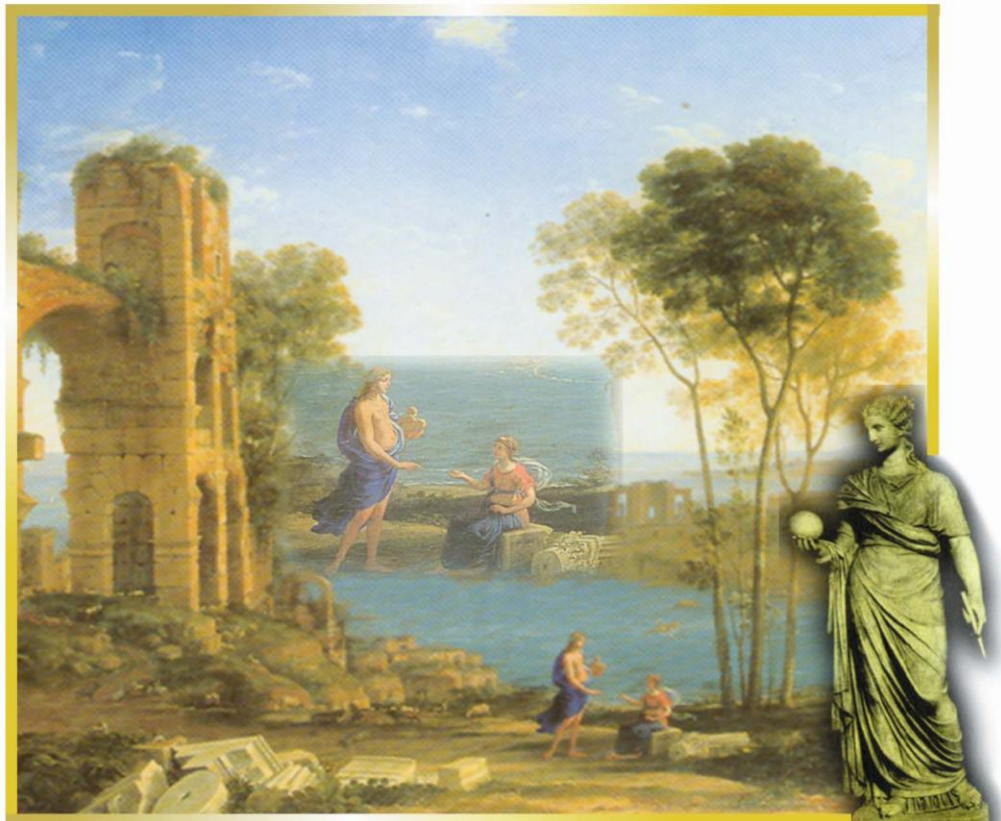
ΙΩΑΝΝΗΣ
ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ
ΛΥΔΟΣ

ε ρ γ α

Μετάφραση
του αρχαίου
ελληνικού κειμένου/σχόλια

Συγγραφή Παραρτημάτων
με τίτλο:
«ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ»
(μέρος Ι)

ΝΤΟΡΕΤΑ ΠΕΠΠΑ

ΑΡΧΑΙΑ
ΓΝΩΣΗ

ΤΑ ΤΑΓΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο ΤΑΓΗΣ ΤΩΝ ΕΤΡΟΥΣΚΩΝ ΚΑΙ ΤΑ «ΘΕΙΑ» ΒΡΕΦΗ ΤΗΣ «ΓΝΩΣΗΣ»

Από το βιβλίο:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΛΥΔΟΣ «ΕΡΓΑ»
ΝΤΟΡΕΤΑ ΠΕΠΠΑ «ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ»
ΜΕΡΟΣ Ι

Με αφορμή το άρθρο το σχετικό με τα Ταγητικά Βιβλία, που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Ιχώρ»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Ιωάννης Λαυρεντίου Λυδός έζησε τον 5ο - 6ο αιώνα μ. α. χ. και παρά το φόβο των... χριστιανών, κατάφερε να διασώσει στο «Ανθολόγιό» του, που η μετάφρασή του κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στις ελληνικές εκδόσεις με το γενικό τίτλο «ΕΡΓΑ», κάποιες σημαντικές αρχαίες γνώσεις σχετικές τόσο με την Αστρονομία των Ελλήνων και των άλλων λαών της Αρχαιότητας, όσο και με τα μυστικά που χρησιμοποιούσαν οι ιερείς για την **πρόγνωση των μελλόντων**. Διέσωσε ακόμη αποσπάσματα από τα ιερά βιβλία της Ρώμης, που φυλάσσονταν στο Καπιτώλιο, όπως τα «**Ταγητικά βιβλία**», γραμμένα από μια αινιγματική προσωπικότητα, η οποία ονομαζόταν **Τάγης** και... **δεν ανήκε στην ανθρώπινη φυλή!**

Όλα αυτά, αλλά και πολλά άλλα που αφορούν και το δικό μας άμεσο μέλλον, παρατίθενται στο προαναφερόμενο βιβλίο. Η μετάφραση του αρχαίου κειμένου είναι της **Ντορέτας Πέππα**, ενώ

συμπεριλαμβάνεται και το πρώτο μέρος της μελέτης της συγγραφέως, με τίτλο: «Ένα μεγάλο ταξίδι – Από τον Ιωάννη Λυδό μέχρι το 2012 κι ακόμη πιο...» Η μελέτη ολοκληρώνεται σε ένα δεύτερο τόμο, που θα κυκλοφορήσει στις αρχές καλοκαιριού. Το «ταξίδι» αυτό εξετάζει τα γραφόμενα εντός του «Ανθολογίου» του Λυδού, επεξηγεί τα «σημεία» των καιρών, αρχής γενομένης από το κρίσιμο 2012, διερευνά την «ταυτότητα» του Τάγητος και την «καταγωγή» του και αναζητά τους απογόνους του ιστορικού αυτού προσώπου σήμερα.

Αλήθεια, γιατί ο πρόεδρος των ΗΠΑ, της ισχυρότερης χώρας του πλανήτη, υποκλίνεται και... προσκυνά τον Ακιχίτο, τον αυτοκράτορα της Ιαπωνίας;;!!...

Ο Ομπάμα προσκυνά τον Ακιχίτο, τον αυτοκράτορα της Ιαπωνίας

* * *

Ο ΤΑΓΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΩΑΝΝΗ ΛΥΔΟΥ

Αρχίζουμε την περιήγησή μας στα «θεία» «εξωγήινα» βρέφη με την περιγραφή του Τάγητος, που μετέδωσε τη γνώση στους Ετρούσκους, μέσα από το αρχαίο ελληνικό κείμενο του Ιωάννη Λυδού:

«Όσο για μας, για τους Ιταλιώτες λέω, ο Τάγης προηγείται της υπόθεσης αυτής (δηλαδή, της γνώσης), και εμείς μάθαμε μάλλον να επαναλαμβάνουμε τους λόγους του, παρά να κάνουμε χρήση της έννοιάς τους. Γιατί καθώς οι λόγοι του είναι συναφείς προς τις αρχαιότερες ονομασίες των λέξεων, είναι κάπως δύσκολο να τους παρακολουθήσεις και δεν είναι διόλου σαφείς. Χρησιμοποιούμε, λοιπόν, και των υπολοίπων τις απόψεις, και του Τάρχωνα του θυοσκόπου και του Τάρκυτου του τελεστή και του Καπίτωνα του ιερέα, ώστε απ' όλα όσα έχουν όλοι αυτοί πει, να υφάνουμε μια σφαιρική και αρμονική σύνθεση του θέματός μας. Αλλά πρέπει πρώτα να εξιστορήσουμε ποιος ήταν αυτός ο Τάγης και ποιοι οι υπόλοιποι και να πούμε ότι ο ίδιος ο Τάγης, όπως λέει η παράδοση, **εμπιστεύτηκε τα γραπτά του στα ιερά.**

Ο Τάρχων, γιατί έτσι τον έλεγαν, υπήρξε άνδρας **θυοσκόπος** και ως τέτοιος μάς παραδίδεται από τις γραφές, ενώ ήταν ένας από εκείνους που δίδαξε ο Τυρρηνός ο Λυδός. Αυτά, βεβαίως, αναφέρονται στα γραπτά των Θούσκων (άλλη ονομασία των Ετρούσκων), όχι ακριβώς στους ίδιους εκείνους τόπους όπου εμφανίστηκε ο Εύανδρος ο Αρκάς. Όμως, και ο τύπος των γραμμάτων ήταν διαφορετικός, και δεν είναι διόλου γνωστά σ' εμάς αυτά τα ζητήματα. **Γιατί συμβαίνει από τα απόρρητα και τα πλέον αναγκαία να μην έχει απομείνει μέχρι σήμερα τίποτα, ούτε καν σε λανθάνουσα κατάσταση.** Μιλάει, λοιπόν, ο Τάρχων σχετικά με το σύγγραμμα (το οποίο ορισμένοι υποπτεύονται ότι είναι του Τάγητος, επειδή μέσα εκεί, στα πλαίσια μιας κάποιας διαλογικής συνομιλίας, ερωτά δήθεν ο Τάρχων, ενώ αποκρίνεται ο Τάγης ότι είναι πάντα πιστός στους ιερούς λόγους) και λέει ότι κάποτε, ενώ **όργωνε, έτυχε να του συμβεί κάτι τόσο θαυμαστό, που δεν είχε ακουστεί ποτέ να έχει γίνει κάτι παρόμοιο σε καμιά εποχή.** Γιατί αναδύθηκε από το αυλάκι ένα παιδί, που φαινόταν σαν να είχε μόλις γεννηθεί, αν και δεν έδειχνε να έχει ανάγκη από δόντια ή από άλλα γνωρίσματα των ενηλίκων. Και ήταν, λοιπόν, το παιδί αυτό ο Τάγης, τον οποίο οι Έλληνες θεώρησαν πως ήταν ο χθόνιος Ερμής, κάτι που το αναφέρει και ο Πρόκλος, ο διάδοχος (διάδοχος στη διεύθυνση της Πλατωνικής Ακαδημίας,

εννοείται). Και αυτό ειπώθηκε για να συγκαλύψει το θέμα με αλληγορικό τρόπο ο ιερατικός νόμος, επειδή προφανώς απαγορεύεται να γίνεται λόγος στους ανίερους περί των θειοτέρων πραγμάτων, αλλά άλλοτε μεν με μυθολογικό κι άλλοτε με παραβολικό τρόπο θα πρέπει να παραδίδονται αυτά. Γιατί αντί να μιλήσουν για μια τελειότατη ψυχή που υλοποιήθηκε χωρίς να έχει καμιά ανάγκη από τις οικείες σ' εμάς ενέργειες, είπαν πως νεογέννητο βρέφος από το αυλάκι αναδύθηκε. Και ο Τάρχων ο πρεσβύτερος (γιατί υπήρξε και νεότερος, ο οποίος εκστράτευσε στον καιρό του Αινεία) αφού υιοθέτησε το παιδί και το έφερε να μείνει στους ιερούς τόπους, αξίωσε απ' αυτό να μάθει κάτι από τα απόρρητα. Και επειδή το αίτημά του ικανοποιήθηκε, συνέγραψε βιβλίο με αυτά που ελέχθησαν, στο οποίο ο μεν Τάρχων θέτει τις ερωτήσεις του σ' αυτή τη γλώσσα, τη συνηθισμένη των Ιταλών γλώσσα, ο δε Τάγης αποκρίνεται, και επιμένει να αποκρίνεται έτσι, με γραφή αρχαία και όχι τόσο γνώριμη σ' εμάς. Ανεξάρτητα απ' αυτό και όσο μου ήταν δυνατόν, αντλώντας τη γνώση αυτή από τους Θούσκους και απ' όλους τους άλλους που την ερμήνευσαν, για τον Καπίωνα μιλώ και τον Φοντήιο και τον Απουλήιο και τον Βικέλλιο και τον Λαβεώνα και τον Φίγουλο και τον Πλίνιο τον φυσικό, θα επιχειρήσω τώρα να τη μεταδώσω και σ' εσάς.

Επιθυμία μας είναι να μιλήσουμε σχετικά με τα ηλιακά και τα σεληνιακά επισκιάσματα (γιατί εκείνοι έτσι τις αποκαλούν τις διολισθήσεις των φώτων [ως φώτα εννοεί τον ήλιο και τη σελήνη], οι οποίες επιτελούνται κατά τη διάρκεια των εκλείψεων) να μιλήσουμε σχετικά με τους κομήτες και τις διαφορές τους, με τα αυλάκια που αφήνουν πίσω τους και με τους διάττοντες, σχετικά με τις αστραπές και τις βροντές και τους κεραυνούς και τους υπόλοιπους εναέριους τερατισμούς, και εκτός αυτών, σχετικά με τους σεισμούς και τους εμπρησμούς και τη μαντεία που απορρέει απ' αυτά, όχι για να ασχοληθούμε με τα φυσικά αίτια ή με τις συναφείς θεωρίες (επειδή μ' αυτές έχουν ασχοληθεί οι φιλόσοφοι) αλλά για να δούμε με ποιον τρόπο από τούτες εδώ τις διοσημείες μπορούμε ίσως να γνωρίσουμε εκ των προτέρων την έκβαση των μελλόντων να συμβούν. Γιατί μας έχει παραδοθεί από την πολυμαθέστατη ιστορία ότι περισσότεροι ήλιοι, ίδιοι μ' αυτόν, και σελήνες εμφανίστηκαν, φαινόμενο που προκλήθηκε από την ανάκλαση εκείνων. Και λοιπόν, όχι πάνω από τον ήλιο ή από τη σελήνη, αλλά από τα πλάγια θεωρούν ότι συμβαίνει αυτό, πρόκειται για

τη λεγόμενη αντιδίσκωση δηλαδή, η οποία γίνεται ή καθόσον ανατέλλουν τα φώτα ή καθόσον δύουν».

* * *

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ «ΜΩΡΑ»

(αποσπάσματα από τη μελέτη με τίτλο: «Ένα μεγάλο ταξίδι»)

Όλες οι αρχαίες θεολογικές και προγνωστικές παραδόσεις συνδέονταν κατά κάποιον τρόπο και όλοι οι ιερείς ή οι μάντεις του αρχαίου κόσμου μιλούσαν, λίγο πολύ, την ίδια “γλώσσα”. Εκτός από τους Έλληνες και τους Ετρούσκους, άλλες δυο σημαντικότερες πηγές συναφείς με το θέμα μας είναι η Χαλδαία με τους περίφημους και σεβαστούς για τη σοφία τους “μάγους”, δηλαδή τους ιερείς της, και, βεβαίως, η Αίγυπτος. Ας σημειώνουμε εδώ ότι εισηγητής της Αστρολογίας στην Αίγυπτο ήταν ένας άλλος Θεός, ο Θωθ, ο Ερμής των Ελλήνων, όπως μας λέει η παράδοση.

Πάλι ο Ερμής, λοιπόν, εδώ (βλ. στο κείμενο παραπάνω: Τάγης > Χθόνιος Ερμής), που εμφανίζεται, επίσης, ως ο μεταδίδων τη γνώση στους Αιγυπτίους. Σημειώνω ότι αναφέρονται δύο προσωπικότητες με την ίδια ονομασία: Θωθ – Ερμής, δηλαδή, ο αρχαιότερος, στον οποίο αποδίδεται ο περίφημος **σμαράγδινος πίναξ** και ο πιο κοντινός στους λεγομένους ιστορικούς χρόνους, ο Ερμής ο Τρισμέγιστος.

Οι αρχαίοι γνώριζαν, λοιπόν, ότι κάποιοι τούς είχαν παραδώσει τη γνώση. Το αφήνει αυτό να εννοηθεί ο Ησίοδος, ο Εμπεδοκλής κ.ά., αλλά και συγγραφείς σε νεότερους χρόνους, όπως π.χ. ο Πλούταρχος.

Αλλά και ο Αρχύτας ο Ταραντίνος στο έργο του “Αρμονικός” επαναλαμβάνει ό,τι ακριβώς μάς λέει ο Λυδός για τους “παλαιούς”:

«Όλα μάς παραδόθηκαν, τα περί της ταχύτητας των άστρων και τα σχετικά με τις επιτολές και τις δύσεις τους και οι σαφείς γνώσεις περί αυτών, καθώς και τα περί της γεωμετρίας, των αριθμών και της σφαιρικότητας και βεβαίως και τα περί της μουσικής, γιατί όλα αυτά τα μαθήματα θεωρούμε πως είναι συγγενή μεταξύ τους».

Αλλά ποιοι ήταν αυτοί που παρέδωσαν αυτή τη γνώση; **Ποιοι ήταν οι «παλαιοί», τελικά;** Ή μάλλον τι ήταν; Για όλους τους «παλαιούς» δεν μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα, αλλά στο ζήτημα των πανάρχαιων Ιταλιωτών η μαρτυρία και η ιστορική καταγραφή είναι σαφέστατη!

Η ιστορία της “ανάδυσης” του Τάγητος εκ της χθονός και της παράδοσης της γνώσης μέσω των Ταγητικών Βιβλίων του (που ήταν

υπαρκτά και φυλασσόμενα επί αιώνες στο Καπιτώλιο της Ρώμης, μαζί με τις Σιβυλλικές Γραφές της Ελληνίδας Κυμαίας Σίβυλλας, αποτελώντας αμφότερα τα ιερά βιβλία της Ρώμης) είναι ίσως η πιο παράξενη και αναπάντεχη πληροφορία για αποδεδειγμένες και τεκμηριωμένες επαφές ανθρώπων με μη ανθρώπινα όντα, μια πληροφορία (και όχι μύθος ή εικασία ή θρύλος) η οποία μάς παραδίδεται μέσα από το αστρογνωστικό και μεταφυσικό αυτό «Ανθολόγιο» του Λυδού.

Πώς ήταν, αλήθεια, αυτός ο Τάγης; Ήταν σαν ένα... μωρό νεογέννητο, διαβάζουμε. Χωρίς δόντια (γιατί δεν είχε, προφανώς, ανάγκη τροφής) και χωρίς κανένα από τα γνωρίσματα των... ενηλίκων, δηλαδή: μαλλιά (αφού τα περισσότερα μωρά γεννιούνται σχεδόν φαλακρά), τριχοφυΐα γενικά και... γεννητικά όργανα, **βεβαίως!** Τουλάχιστον, όπως είναι στην ωρίμανσή τους, αν και το υπονοούμενο του Λυδού είναι σαφές! **Δεν θα πρέπει να διέθετε γεννητικά όργανα ο Τάγης!**

Ο εξωγήινος του Ρόσγουελ

Η συγκεκριμένη περιγραφή δε μας είναι καθόλου άγνωστη σήμερα, αφού είναι ευρύτατα διαδεδομένη η φημολογία για κάποιους νανοειδείς γκρίζους, υπηρέτες κάποιων άλλων «άλιεν», ερπετοειδών συνήθως (έτσι

λέγεται, τουλάχιστον από πολλούς), και έχοντες όψη «μωρού». Αυτά λέει η «παράδοση» της σύγχρονης «νεομυθολογίας» μας και παρά το γεγονός ότι εδώ θα μας απασχολήσει η παράδοση των αρχαίων μυθολογιών κυρίως, θα αναφερθούμε και σε κάποιες σύγχρονες εμπειρίες μας. Άλλως τε, αν παρατηρήσουμε π.χ. το ον που εμφανίζεται στο γνωστό βίντεο το οποίο υποτίθεται(;) ότι τραβήχτηκε στο Ρόσγουελ το 1947 (ακόμη και αν εν πολλοίς θεωρείται ως πλαστό το συγκεκριμένο οπτικοακουστικό υλικό) θα δούμε ότι η περιγραφή του Τάγητος είναι **πολύ κοντά στην εικόνα του όντος, το οποίο δε διαθέτει, βεβαίως, γεννητικά όργανα.**

Από πού βγήκε ο Τάγης; Από τη γη, κατά τη διάρκεια του οργώματος, μέσα από το «αυλάκι», μας λέει το κείμενο του Λυδού.

Το όργωμα γίνεται με το αλέτρι. Και το αλέτρι, από πολλούς λαούς, θεωρείται σύμβολο της γονιμότητας. Στον Ινδικό “αρειανό μύθο” του Ράμα, όπως πληροφορούμεθα από το “Λεξικό των συμβόλων” του Σιρλό, ο ήρωας Ράμα παντρεύεται τη Σίτα (πιθανόν σχετιζόμενος με τη συγκεκριμένη σανσκριτική ρίζα και ο “σίτος”), δηλαδή το... **αυλάκι του αγρού!** Και τι προκύπτει από την όποια ένωση άρρενος – θήλυος; Ένα... **μωρό!**

Οι Ίνκας που κατοικούν στα βόρεια της Αργεντινής έχουν την παράδοση για ένα παράξενο νανοειδές πλάσμα, που το αποκαλούν Κούνι και υποστηρίζουν ότι όταν είχε αναδυθεί από τα χωράφια σε κάποιες άλλες εποχές, είχε μείνει **για καιρό** με τους προγόνους τους και τους είχε διδάξει διάφορα πράγματα! Ο Κούνι είναι ο Τάγης της Αμερικανικής ηπείρου, δηλαδή!

Κάποιοι άλλοι, επίσης Αμερικανοί, και συγκεκριμένα, οι Ινδιάνοι Ιροκουά πιστεύουν πως οι νάνοι αποτελούν φυσική αναγκαιότητα για τον πλανήτη και τον άνθρωπο, καθώς είναι υπεύθυνοι για την ομορφιά του γήινου τοπίου. Εκείνοι **το χαράζουν και το σκαλίζουν**, δημιουργώντας γκρεμούς, χαράδρες και βράχους, ενώ ταυτόχρονα προστατεύουν τον άνθρωπο από σκοτεινές υποχθόνιες δυνάμεις. Λέτε εκείνοι οι νάνοι, αυτοί οι μικροκαμωμένοι ανθρωποειδείς με τα χαρακτηριστικά μωρού, να χάραξαν τις γνωστές «διαστημικές» γραμμές στη Νάζκα; Και μήπως είναι οι ίδιοι σήμερα που χαράζουν τα παράξενα αγρογλυφικά; Πολύ πιθανόν!

Αλλάζουμε ήπειρο και χωροχρονικό συνεχές και λέμε τώρα ότι ο Νταγκόν, ο σημαντικότερος Θεός των Φιλισταίων ήταν υιός του Ουρανού, δηλαδή είχε έρθει από τον ουρανό και σύμφωνα με τις φιλισταϊκές παραδόσεις, ήταν εκείνος που επινόησε το άροτρο και δίδαξε την καλλιέργεια του σίτου. Γι' αυτό ονομάστηκε Ζευς Αρότριος και τιμήθηκε ως Θεός. Τώρα... Νταγκόν - Ταγών - Τάγης... πολύ κοντά είναι όλα αυτά...

Αλλά και οι Κινέζοι είχαν τη συνήθεια να ξεκινά ο βασιλιάς τη θητεία του με όργωμα, επειδή ήθελαν να “σπείρει” ένα αξιόλογο έργο, που θα βοηθούσε τη χώρα να το “γεννήσει” και να βγάλει έτσι καρπούς. Οι πρακτικές αυτές, βέβαια, μπορεί να θεωρηθούν απλώς “αρχετυπικές”, καθώς η καρποφορία της γης και η ανθρώπινη γονιμότητα, όπως τονίζει και ο Τζ. Φρέιζερ στο «Χρυσό κλώνο», εμφανίζονται ως αλληλένδετες σε πάρα πολλές τελετουργικές πρακτικές και σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης. Άλλως τε, μετά το όργωμα, υπήρχε σε πολλούς λαούς η συνήθεια να τοποθετείται ένα υγιές μωρό πάνω στο χώμα για να το κάνει να “καρπίσει”. Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να αποδώσουμε τις παραπάνω αναφορές σε απλές συμπτώσεις “αρχετυπικής” καταβολής. Όμως, δε θα πρέπει παράλληλα να ξεχνάμε και το γεγονός ότι, συνήθως, το εθιμοτυπικό και ο θρύλος ξεκινούν από ένα πραγματικό γεγονός ή από μια μεταδοθείσα εμπνευσμένη και εμπράγματη “γνώση”.

Αινιγματικές αναφορές, αλλά σχετιζόμενες απόλυτα με το θέμα μας, βρίσκουμε και σε πολλούς αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους και συγγραφείς. Έτσι, ο Εμπεδοκλής λέει κάπου: **“Μη σπέρνεις παιδιά στο αυλάκι”!**

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι το “μυστικό” αυτό περί οργώματος και όντων που ξεφυτρώνουν από το χώμα δεν ήταν διόλου άγνωστο στους άλλους λαούς, ούτε, βέβαια, και στους Έλληνες. Μάλιστα, οι Έλληνες ήταν εκείνοι που, **ήδη** παρόντες στην Ιταλία όταν “ξεφύτρωσε” ο Τάγης και **ήδη συνεργαζόμενοι με τους συναδέλφους τους Ετρούσκους ιερείς**, όπως μάς λέει ο Λυδός, είχαν σπείψει να αποδώσουν στο “μωρό” την ιδιότητα του “Χθόνιου Ερμή”. Καταλαβαίνουμε για ποιους λόγους είχε γίνει αυτό, όχι γιατί δεν καταλάβαιναν οι ιερείς (οι διανοούμενοι εκείνου του μακρινού καιρού) ποιος (ή τι) ήταν ο Τάγης, βέβαια... Γιατί είναι προφανές ότι **γνώριζαν πως δεν ήταν Θεός, αλλά... απλά ένα «άλλο» ον!** Όχι Θεός, αλλά, πάντως, **θειότερο ως ψυχή, πιο εξελιγμένο, δηλαδή,**

από τον άνθρωπο ον, και φυσικά, «άλλο»! Άλλο, alien, η ίδια λέξη, βέβαια!

Πέρα από τις αινιγματικές αναφορές που βρίσκουμε στον Εμπεδοκλή και σε άλλους, οι Έλληνες είχαν κι αυτοί τον δικό τους... Τάγητα, ο οποίος ήταν “βρέφος”, αλλά και... όφης (κάτι που θα τον ταύτιζε, ούτως ή άλλως, με τον Χθόνιο Ερμή, αφού όλοι οι χθόνιοι Θεοί σχετίζονται με όφεις και δράκοντες). Το ερπετικό αυτό μωρό ζούσε μες στο χώμα, αν και... **προερχόταν από τα άστρα**, μας λέει ο μύθος. **Γαίας παις ειμί και ουρανού αστερόεντος...** για όσους κατέχουν την εσωτερική γνώση των Ορφικών... Ποιος ήταν, όμως, εκείνος ο υποχθόνιος νάνος με τη διαστημική καταγωγή; Παραθέτουμε από την Ωγυγία του Σταγειρίτου αυτούσιο το κείμενο το αναφερόμενο στον ιδιαίτερο “Θεό” της Ήλιδας, τον Σωσίπολι. Γιατί περί αυτού πρόκειται:

«Ο δε Σωσίπολις ήτον Θεός Έφορος και προστάτης των Ηλείων, δια την εξής αιτίαν` ότε εισέβαλλόν ποτε οι Αρκάδες εις την Ήλιδα, έχοντες πόλεμον μετά των Ηλείων, και οι Ηλείοι εξήλθον εις αντίστασιν, έρχεται τις γυνή προς τους στρατηγούς των Ηλείων, έχουσα **παιίδα νήπιον**, και λέγει ότι εγέννησεν αυτή τούτον, και είδεν όνειρον να τον δώση σύμμαχον εις τους Ηλείους. Πιστεύσαντες δε οι στρατηγοί, έλαβον το βρέφος και έβαλον αυτό καταγής έμπροσθεν του στρατεύματος. Ότε δε εφώρμησαν οι Αρκάδες, **μετεμορφώθη το βρέφος εις δράκοντα**, και εξέπληξεν αυτούς τόσο, ώστε ετράπησαν εις φυγήν και ούτως ορμήσαντες οι Ηλείοι, ενίκησαν αυτούς κατά κράτος. Ο δε δράκων **εμβήκεν εις την γην** μετά την μάχην, και πλέον δεν εφάνη. Όθεν κτίσαντες οι Ηλείοι ναόν εις τον τόπον εκείνον όπου εμβήκε εις την γην, **τον ετίμησαν ως Θεόν**, ωνομάσαντες αυτόν Σωσίπολιν, επειδή έσωσε την πόλιν... Είχον δε το άγαλμα αυτού και εν τη πόλει εις οίκημα μικρόν, πλησίον του ιερού της Τύχης, εις **ηλικίαν παιδός**, χλαμύδα πεποικιλμένην με **αστέρας** έχον...»

Βρέφος, δράκων, μετάλλαξη, άστρα... τα συμπεράσματα δικά σας. Ίσως κάποια παράξενη και κομβική για την ύπαρξή μας αλήθεια του παρελθόντος (μάλλον και του παρόντος) να μην κρύβεται μόνο στις σουμεριακές δέλτους ή στις προφητείες των Μάγιας, αλλά να εμφανίζεται **παντού**. Και ήταν πάντα εκεί, μόνο που δεν τη βλέπαμε εμείς.

Ο Σωσίπολις, βέβαια, δεν έχει το μονοπώλιο του ερπετοειδούς βρέφους στην αρχαία ελληνική παράδοση. Μην ξεχνάμε ότι και ο Εριχθόνιος ήταν άλλο ένα οφιομόρφο μωρό, που το είχε κρύψει η Θεά Αθηνά μέσα σε μια κίστη (καλάθι) και το είχε δώσει στις κόρες του Κέκροπα, του βασιλιά της Αττικής (μισός όφιος κι αυτός) για να το φυλάνε, με την εντολή να μην ανοίξουν ποτέ το παράξενο εκείνο «πακέτο».

Αναφέρουμε, επίσης, το ευτράπελο επεισόδιο του ήρωα Ηρακλή με τους νάνους Κέρκοπες, που προσπάθησαν να τον ληστέψουν, όσο ο ήρωας βρισκόταν στις ακτές της Λυδίας. Πάλι Λυδία, Ιταλία, Ετρουσκοί κ.λ.π., καθόσον βλέπουμε.

Επανερχόμενη, λοιπόν, μέσω... Λυδίας στην Ετρουσκική – Ιταλιώτικη παράδοση, θα πω ότι και οι Θεοί Πάλικοι ήταν άλλη μια αξιοπερίεργη σχετική ιστορία. Οι Πάλικοι ήταν Θεοί της Σικελίας, παιδιά του Διός και της νύμφης... Αίτνης, του ηφαιστείου δηλαδή, ή της Θαλίας (αιθάλη...), της κόρης του Ηφαίστου (η εμφάνιση όντων τύπου Τάγητος συνδέεται στενά με ηφαίστεια ή ηφαιστειογενείς περιοχές). Ο Ζευς φοβόταν την αντίδραση της Ήρας και παρακάλεσε τη Γαία να κρύψει την εγκυμονούσα νύμφη. Μιλάμε, δηλαδή, για το ηφαίστειο, που «κοιμόταν» μες στη γη. Αλλά δεν έμελλε να κοιμάται για πάντα. Όταν, λοιπόν, ξύπνησε... **“ήνοιξε πάλιν η γη και εξήλθον δύο βρέφη”**... Ονομάστηκαν Πάλικοι από το **“πάλιν ικέσθαι”**, επειδή επέστρεψαν **πάλι**. Άρα, ήταν γνωστή η εμφάνισή τους και από άλλες περιπτώσεις! Όλα αυτά συνέβησαν κοντά στην Κατάνη της Σικελίας. Θα πούμε, επιπλέον, ότι ναός των Παλίκων υπήρχε στην Έρυκα της Σικελίας, κοντά στο ηφαίστειο. Οι Πάλικοι θεωρούνταν ιδιαιτέρως θαυματουργοί και χρησιμοδοτούσαν.

Αλλά επειδή η Ελλάδα είναι παντού, θα εξετάσουμε τώρα και κάποιες επιπλέον παραδόσεις, που συνδέονται γλωσσολογικά και εννοιολογικά με τα καθ’ ημάς ελληνικά, αλλά και με το θέμα μας.

Ας ανατρέξουμε πάλι στη γλώσσα μας και στις ελληνικές πηγές, λοιπόν, για να ρίξουμε λίγο περισσότερο φως στην υπόθεσή μας. Ο Όμηρος αναφέρει την έκφραση **«όγμον ελαύνων»**. Όγμος ονομάστηκε η εν τάξει πορεία του ηλίου ανάμεσα στα ζώδια. Όγμος είναι, όμως, εν γένει παν το συρόμενον σε ευθεία γραμμή και βέβαια, πέρα από τις τροχιές των άστρων στο σύνολό τους, όγμος (από το «άγω», οδηγώ) είναι

και η γραμμή των θεριστών στον αγρό, αλλά και **η γραμμή του αρότρου, το αυλάκι!** Αυλάκι, άστρα, ήλιος πάλι και πάλι, αλλά και... Όγμιος (Ogmios), δηλαδή ο κελτικός Θεός των Γαλατών, που τα χαρακτηριστικά του (Θεός της ευγλωττίας και ψυχοπομπός / χθόνιος) τον ταυτίζουν κυρίως με τον Ερμή, αν και το ότι φέρει ρόπαλο, θυμίζει βεβαίως και τον Ηρακλή. Ας μην ξεχνάμε, όμως, ότι ο Ερμής είναι πτερωτός Θεός... Επανερχόμεθα στο ζητούμενο, λοιπόν, αφού τον Τάγητα οι Έλληνες τον ταύτισαν με τον Χθόνιο Ερμή, τον Όγμιο δηλαδή, **αυτόν που ακολουθεί το αυλάκι...** Και ο οποίος, ως «θειότερα ψυχή» θα έπρεπε να έχει την ικανότητα και να πετάει. Ο Ερμής έχει φτερά, ας μην το ξεχνάμε! Όλα συνδέονται. **Αλλά δε συγχέονται.** Το θεϊκό πρότυπο **προϋπάρχει**, το εκδηλούμενο εκάστοτε συμβάν ενσαρκώνει μία όψη του αρχετύπου.

* * *

ΠΕΡΙ ΝΑΝΩΝ ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ

Περνώντας, λοιπόν, τώρα στις παραδόσεις των ευρωπαϊκών λαών, βρίσκουμε ίχνη πολλών και διαφόρων “αλλόκοσμων” όντων, που είναι γενικώς γνωστά ως “στοιχειά” ή “ξωτικά”. Μια ιδιαίτερη υποκατηγορία είναι, βεβαίως, και οι αγαπημένοι των παραμυθιών νάνοι. Οι νάνοι (ας θυμηθούμε την “κλασική” απεικόνισή τους από την ταινία κινουμένων σχεδίων “Χιονάτη” του Γουόλτ Ντίσνεϋ) είναι, κατά τη λαϊκή παράδοση διαφόρων λαών της Ευρώπης, όντα μικρού μεγέθους, συνήθως κάπως παχουλά (σαν τα μωρά) και με μεγάλο κεφάλι (επίσης σαν τα μωρά).

Επιπλέον, μας παραδίδεται ότι σχετίζονται με τα ορυχεία, με τα μέταλλα και τους πολύτιμους λίθους, οπότε, ανήκουν, τρόπον τινά, στη δικαιοδοσία του Θεού της μεταλλουργίας Ηφαίστου, γι’ αυτό αναφερθήκαμε και στους Παλίкуς, τους υιούς της Αίτνης. Είναι γνωστή, άλλως τε, η σχέση Τοσκάνης / Ετρουρίας, αλλά και Λήμνου (ιερής νήσου του Ηφαίστου) όπου έχει βρεθεί και η περίφημη Λημνία στήλη, στην οποία απεικονίζεται ένας οπλίτης και η γραφή επάνω της είναι, σύμφωνα με τους ερευνητές, ετρουσική. Αλλά το θέμα μας τώρα είναι οι νάνοι της Ευρωπαϊκής / Τευτονικής παράδοσης, ας μην το ξεχνάμε. Διαβάζουμε στο “Λεξικό των Συμβόλων”:

“Στις λαϊκές παραδόσεις και στη **Μυθολογία**, οι νάνοι εμφανίζονται ως αθώα όντα με δύστροπο χαρακτήρα και με ορισμένα **παιδικά χαρακτηριστικά** σχετικά με το μικρό τους ανάστημα, αλλά επίσης και ως προστατευτικές δυνάμεις ή **Κάβειροι**”!

Οι Κάβειροι, οι Μεγάλοι Θεοί των Μυστηρίων της Σαμοθράκης, είναι, βεβαίως, παιδιά του Ηφαίστου!

Στη Γερμανική Μυθολογία αναφέρεται ότι οι νάνοι, στην αρχή της δημιουργίας του κόσμου, ήταν κάμπιες, που βρίσκονταν μέσα στο σώμα του γίγαντα Υμίρ. Δηλαδή, ήταν ενσωματωμένοι εντός της πρωτογονικής ύλης (όπως θα διαπιστώσουμε ευθύς αμέσως) και ως κάμπιες, μας θυμίζουν (αν και όχι απόλυτα) τον Σωσίπολι της Ήλιδας! Όταν ο Υμίρ σκοτώθηκε από τον Οντίν και τα αδέρφια του, η παράδοση λέει ότι οι Θεοί τού διαμέλισαν το σώμα και από τα κομμάτια του φτιάχτηκαν οι πλανήτες. Από ένα τέτοιο κομμάτι του Υμίρ φτιάχτηκε, φυσικά, και η Γη! Οι θεοί μεταμόρφωσαν τις κάμπιες σε νάνους, που προτίμησαν να

παραμείνουν εντός της γης, ως υπόγεια πλάσματα. Η λαϊκή παράδοση των Ευρωπαίων μάς λέει πως πολλές φορές κρατούν μια κόκκινη κούπα που την ονομάζουν ταρνκάππε, η οποία και τούς καθιστά αόρατους στα ανθρώπινα μάτια!

Στη **Σουηδία** λέγονται «Άνθρωποι της Γης» και βοηθούν τους ανθρώπους στις γεωργικές τους εργασίες. Άροτρο, αυλάκι και τα συναφή... Είχαν ανεπτυγμένη την ικανότητα να κατασκευάζουν αντικείμενα, όπως κοσμήματα και όπλα, και μέσα από την τέχνη τους, δημιουργήθηκαν τα ιερά όπλα των θεών, όπως το δόρυ του Οντίν και το σφυρί του Θορ. Μήπως ο Ήφαιστος δεν είναι εκείνος, που στο εργαστήριό του φτιάχνει τα ιερά όπλα και αντικείμενα των Θεών;

Υπάρχουν πολλά είδη νανοειδών πλασμάτων, όμως. Νάνοι, Καλικάντζαροι, Μπράουνι, Κομπόλντ, Γνώμοι, Τρολ και ένα πλήθος από διάφορα άλλα υποχθόνια πλάσματα, ορισμένα όχι άτριχα, αλλά κατάμαυρα και τριχωτά, που αποτελούν τα στοιχειακά του ορυκτού βασιλείου της Γης, γνωστά στη Βόρεια Ευρώπη ως Σκοτεινά Ελφ (Dark Elves). Τα περισσότερα είναι μικροκαμωμένα πλάσματα με ανθρώπινα χαρακτηριστικά, που κινούνται ελεύθερα και ανεμπόδια, διαπερνώντας σκληρούς βράχους και σκοτεινές στοές. Δηλαδή, η φύση τους είναι εν μέρει άυλη και η παρουσία τους είναι συχνά αόρατη. Μεταφέρονται ταχύτατα, εντελώς αθόρυβα, οπουδήποτε θελήσουν, χρησιμοποιώντας την ικανότητά τους να διαπερνούν την ύλη.

Οι λαϊκές δοξασίες της Γερμανίας και της Αγγλίας είναι γεμάτες αφηγήσεις για μυστηριώδη πλάσματα, τα οποία οι μεταλλωρύχοι άκουγαν ή έβλεπαν συχνά(!), βαθιά μέσα σε απόμακρες στοές, να δουλεύουν, χτυπώντας και τρυπώντας τη Γη. Κάποια ήταν εχθρικά και μοχθηρά, ενώ κάποια άλλα τούς βοηθούσαν.

Οι περισσότεροι, όμως, νάνοι είναι κάποια ιδιόρρυθμα, καλόψυχα και μικροκαμωμένα όντα, που ζουν αιώνες, **με το ίδιο πάντα παρουσιαστικό**, και φθάνουν σε πολύ μεγάλη ηλικία. Οι Νάνοι αποφεύγουν τον Ήλιο και αγαπούν το φως της Σελήνης, των μικρών λυχναριών και των πυγολαμπίδων. Συνήθως κατοικούν κάτω από τη Γη, όπου δουλεύουν όλη τη μέρα, βαθιά μέσα στα ορυχεία τους. Επισκέπτονται την επιφάνεια της Γης τις νύχτες, αν όμως το ξημέρωμα τούς βρει εκεί μεταμορφώνονται σε πέτρα. Διακρίνονται για την

εργατικότητά τους και μπορούν να κατασκευάζουν ο,τιδήποτε μπορεί να φανταστεί κανείς. Είναι δυνατοί, πανούργοι και επιδέξιοι με τα μέταλλα, τις πέτρες, τα αντικείμενα και τις μηχανές, ενώ κατά παράδοση επιδίδονται με τεράστια επιτυχία στην κατασκευή μαγικών αντικειμένων.

Σε παλαιότερες εποχές, οι άνθρωποι πίστευαν ότι αυτά τα όντα ήταν **οι αόρατοι σύντροφοι και βοηθοί τους**. Και πραγματικά, τούς συναντάμε να βοηθούν τους ανθρώπους σε **τεχνικές, γεωργικές** και διάφορες άλλες εργασίες, αλλά και στην ανεύρεση χαμένων ζώων ή να προσφέρουν τροφή και θαλπωρή σε φτωχά παιδιά, λέγοντάς τους και ιστορίες παραμυθιών, αφού πάντοτε τρέφουν ιδιαίτερη αγάπη για τα **παιδιά**. Αγαπούν τα παιχνίδια, ιδιαίτερα εκείνα που μοιάζουν με «κρυφτό», τους χορούς, τα τραγούδια, αλλά και όλων των ειδών τις ζαβολιές. Κλέβουν καλαμπόκι ή κρασί από το κελάρι, **κλέβουν ζώα, ενώ κάποτε αρπάζουν και μωρά** (για να θυμηθούμε λίγο τις σύγχρονες απαγωγές ανθρώπων και ζώων από κάποια παράξενα «νανοειδή» όντα...). Κάνουν τους ανθρώπους να χάνουν πράγματα, όπως γυαλιά, βελόνες και κλειδιά, αργότερα όμως λύνουν τα «μάγια» και οι άνθρωποι βρίσκουν τα χαμένα πράγματα, ακόμα και σε διαφορετικά σημεία από εκεί που τα είχαν βάλει.

Στην Ανατολή τούς συναντάμε να δίνουν συμβουλές με ανθρώπινη ομιλία, βοηθώντας ταξιδιώτες στο δρόμο τους, ενώ στην Αρχαία Ελλάδα έχουν καταφύγιο σε σταυροδρόμια (σχετίζονται άρα με την Εκάτη και τον υποχθόνιο κόσμο και εδώ) και να φροντίζουν υπαίθριους βωμούς. Πολλοί νάνοι ταυτοποιούνται συχνά με τα στοιχειακά των δασών, αν και αυτά τα στοιχειακά η αρχαία παράδοση τα παρουσίασε εν πολλοίς ως κάποια άλλα όντα, που στην Ιταλία ονομάζονταν Φαύνοι και στην Ελλάδα Σάτυροι ή Σειληνοί. Είναι, όμως, τόσο άσχετα, άραγε, μεταξύ τους τα «νανοειδή μωρά» και οι «κατσικοπόδαροι χαρούμενοι αυλητές των δασών»; Ας το δούμε κι αυτό. Κάποτε, στην Ιταλία, πίστευαν πως η ηχώ στα βουνά ήταν το αγαπημένο παιχνίδι που έπαιζαν οι νάνοι στους θνητούς. Για το λόγο αυτό ονόμαζαν την ηχώ: «οι φωνές των νάνων». Και βεβαίως, εδώ δεν μπορούμε παρά να δούμε το μύθο του Πανός και της νύμφης Ηχούς...

* * *